

พม่าเข้ามา

กระแสข่าวพม่าเปิดประเทศเริ่มเป็นกระแสหลักของสื่อมวลชนไทย และเพิ่มมากขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 การปฏิรูปประเทศเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยกระพือขึ้นกับการเลือกตั้งทั่วไป และการปล่อยนักโทษการเมือง เป็นกระแสหนักหน่วงยิ่งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2555 เมื่อนางอองซาน ซูจีเยือนต่างประเทศ เป็นการเดินทางออกนอกประเทศครั้งแรกในรอบ 30 ปี เป็นสัญลักษณ์ของการบอกข่าวพม่าเริ่มปลดปล่อยและยินดีต้อนรับต่างชาติ ผลตอบรับจากการชาวโลก อเมริกาและอียูยกเลิกการคว่ำบาตรที่พม่าจากนั้นกระแสการลงทุนจากต่างประเทศมุ่งหน้าสู่พม่าถูกประโคมข่าวออกไปไม่เว้นวัน แม้แต่ประเทศไทยที่ลอบไปเจรจาโครงการขนาดใหญ่ โครงการพัฒนาท่าเรือและอุตสาหกรรมทวายมานานเท่าไรแล้วไม่มีใครทราบ หลังการเยือนต่างประเทศ พม่าเองก็ปรับตัวประกาศยกเลิกการเซ็นเซอร์สื่อ ยกเลิกกฎหมายห้ามชุมนุมทางการเมืองในที่สาธารณะ ภาพการตอบรับการเปิดประเทศเพื่อประชาธิปไตยที่สอดคล้องกันของพม่า

กระแสข่าวนี้ทำให้ผู้เขียนอยากไปเยือนพม่าก่อนที่พม่าจะเปลี่ยนโฉมกลายเป็นประเทศพัฒนาทางเศรษฐกิจในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า (คาดว่าไม่น่า



เกิน 10 ปี พม่าจะแปลงโฉมแบบพลิกผัน) เก็บความอยากและความฝันเอาไว้ เมื่อไรหนอจะเก็บเงินและได้ไปเยือน เนื่องจากผู้เขียนทำงานกับแรงงานข้ามชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 อย่างน้อยมีเพื่อนสนิทที่ยินดีพาเที่ยวทั่วพม่าบ้าง และพูดได้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บ้านเกิดของพวกเขากระจายกันเกือบทั่วทุกภาคมีทั้งอยู่ร่างกุ้ง เมาะลำไย ยะไข่ ทวาย คะฉิ่น

จินตนาการภาพประเทศพม่าในหัวของผู้เขียน จากคำบอกเล่าของแรงงานพม่าก่อนหน้า มีข่าวปฏิรูปประเทศ เป็นประเทศที่เผด็จการ

เต็มรูปแบบ การเดินทางภายในประเทศมีระบบตรวจสุขภาพ มีด่านตรวจ มีใบรับรองจากผู้ใหญ่บ้าน มีชื่อผู้เป็นเจ้าของบ้านที่จะไปพำนักที่ปลายทาง เป็นประเทศที่คนชั้นล่างประสบความยากลำบาก ยากจนข้นแค้น เป็นประเทศที่ไม่มีไฟฟ้าน้ำประปาสะอาดเหมือนเพื่อนบ้าน แต่เขตพื้นที่ของทหารและคนชั้นสูงมีเครื่องอำนวยความสะดวกสมบูรณ์ เป็นประเทศที่ถนนหนทางเต็มไปด้วยฝุ่น ไม่มีถนนคอนกรีตหรือยางมะตอย เป็นประเทศที่ทหารทำอะไรก็ได้แม้แต่เช่นฆ่าชนกลุ่มน้อย ยึดเอาพื้นที่ทำกินของประชาชนไปเป็นของตนเองและพรรคพวกเมื่อไรก็ได้ ต้อนประชาชนมาทำโครงการของรัฐบาลแบบฟรีๆ ขูดรีดภาษีด้วยการเก็บผลผลิตข้าวเกือบครึ่งหนึ่งที่ชาวนาผลิตได้ และบ้านของนางออง ซาน ซูจี ที่ถูกปิดล้อมด้วยทหาร

จินตภาพที่เกิดจากคำบอกเล่า ทำให้อยากไปพิสูจน์ความจริง แต่ในทางกลับกัน อยากไปเห็นภาพพม่าในแบบที่ความเจริญทางวัตถุยังเข้าไปไม่ถึง เป็นจินตนาการกลับด้านจากคำบอกเล่าข้างต้น

นอกจากรับฟังความเลวของรัฐบาลแล้ว ผู้เขียนมองกลับอีกด้าน มองเห็นความงดงามของสภาพความเป็นอยู่และวิถีชีวิตที่ยังคงสภาพเดิมๆ อากาศที่ยังบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่อยากไปเห็นความล้ำสมัยก่อนที่พม่าจะเปลี่ยนไป และด้วยความเป็นเมืองพุทธที่เคร่งครัด จากการเห็นวัตรปฏิบัติทางศาสนาของแรงงานข้ามชาติในประเทศไทยเป็นเสน่ห์ที่น่าไปเยือน เมื่อปลายปี 2555 ระหว่างวันที่ 5-14 ธันวาคม ผู้เขียนได้มีโอกาสเดินทางไปพม่าเพื่อศึกษาวิถี

ชีวิตของคนพม่ากับคณะทำงานโครงการประสานชาติพันธุ์อันดามัน เป็นเวลา 10 วัน

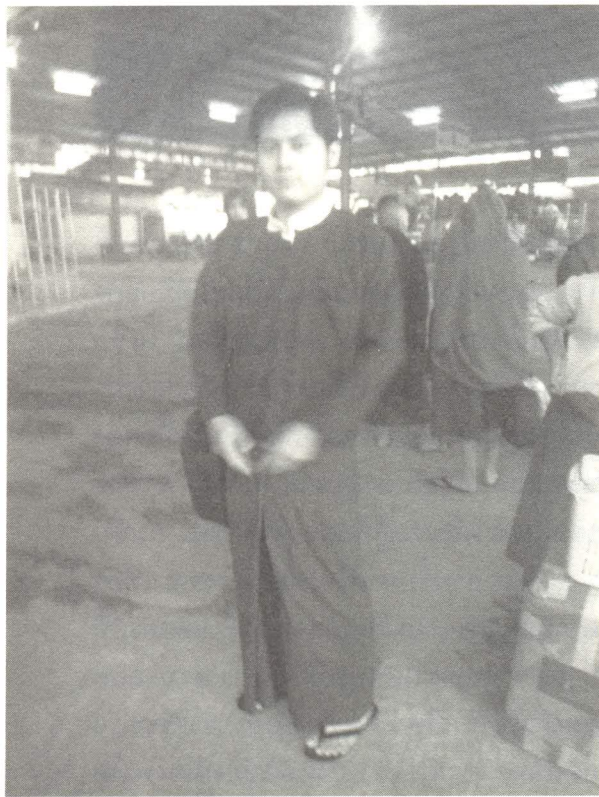
คนไทยเต็มถนนอินพม่า

ความยุ่งยากในการไปพม่ามีบ้างเล็กน้อย เพราะเป็นประเทศเดียวที่คนไทยจะต้องไปทำวีซ่าเข้าประเทศ ค่าทำวีซ่าประมาณ 800 บาท ในขณะที่ประเทศในหมู่อาเซียนด้วยกันไม่ต้องทำวีซ่า ไปเยือนได้ไม่เกิน 1 เดือนตามระยะเวลาที่แต่ละประเทศกำหนดไว้ แต่พม่าจะเข้าประเทศต้องทำวีซ่าและวีซ่าพม่ามีระยะเวลาเพียงแค่ 3 เดือนเท่านั้น แต่ความยุ่งยากนี้ไม่น่าเป็นอุปสรรคต่อนักท่องเที่ยวไทย ในขณะที่สนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมืองเป็นเส้นทางเปลี่ยนผ่านเพื่อไปพม่า ชาวต่างชาติจะเดินทางไปพม่าต้องมาเปลี่ยนเส้นทางที่นี่ ที่สนามบินดอนเมือง แอร์เอเชียเปิดบินไปพม่าทุกวัน ทว่าเที่ยวบินเวลา 16.00 น. ของวันที่ 5 ธันวาคม ผู้เขียนหวังที่จะเห็นฝูงต่างชาติเต็มเครื่องบินไปหมด เนื่องจากรับข่าวสารมาว่าชาวตะวันตกแห่เที่ยวพม่ากัน ทว่าเป็นสิ่งที่ผิดพลาด ที่นั่งบิซิเนสเต็มไปด้วยคนไทยทั้งขาไปและขากลับ รวมไปถึงคณะนักธุรกิจและพ่อค้าที่นำสินค้าไปแสดงนิทรรศการโดยการนำของกระทรวงพาณิชย์ ทราบว่านำพ่อค้าแม่ขายเกือบทั่วประเทศไปร่วมพบปะนักธุรกิจของพม่า และแสดงนิทรรศการเกือบสัปดาห์ จึงเป็นสิ่งพิสูจน์ว่าความยุ่งยากเรื่องวีซ่าไม่น่าเป็นปัญหาสำหรับคนไทย ฉะนั้นเมื่อเครื่องบินแต่ละวันเวย์ที่สนามบินแห่งชาติพม่า จึงคลาคล่ำไปด้วยคนไทย

เมืองร่างกุ้ง แม่น้ำอิระวดี และทุ่งนา เป็น



photo : Kakaew Wongphan



ไกด์ของเรา

สามสิ่งที่เห็นอย่างชัดเจนเมื่อนั่งอยู่บนเครื่องขณะที่เครื่องลดระดับเพดานเพื่อร่อนลง ผู้เขียนจึงไม่ลืมนึกที่จะถ่ายภาพแม่น้ำอิรวดี เส้นเลือดหล่อเลี้ยงคนพม่าตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แม่น้ำอิรวดีมีความยาวถึง 2,170 กิโลเมตร มองในระดับความสูงก็ยังเห็นแม่น้ำอิรวดีชัดเจน นอกจากนี้ได้เห็นเมืองร่างกุ้งมีบ้านเรือนหนาแน่นอยู่กระจุกหนึ่ง แต่สิ่งที่เห็นแบบไกลสุดลูกหูลูกตาคือมอรอบเมืองร่างกุ้งคือผืนนา ผืนดินและแม่น้ำ ผืนนาของพม่ากว้างใหญ่ไพศาลจริงๆ คาดว่าพื้นที่นาเหล่านี้ก็ถูกยึดปีเมืองคงขยายออกไปเบียดท้องนาหมด โดยเฉพาะช่วงระหว่างเมืองร่างกุ้งไปสู่พะโค และมัณฑะเลย์

สนามบินพม่าเพิ่งสร้างเสร็จเมื่อไม่กี่ปีมานี้ เป็นการเปิดรับการเปิดประเทศอย่างแท้จริง สนามบินมีเนื้อที่ไม่กว้างขวางนัก แต่โอ้อ่าใหม่เอี่ยมสมกับเป็นสนามบินแห่งชาติ พนักงานหญิงในสนามบินสวมชุดประยุกต์ประจำชาติพม่า เสื้อแขนกระบอกยาวสีขาวและสวมชั้นสีเขียวสดใสน่าดู มีบางคนเท่านั้นที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ เมื่อปี พ.ศ.2555 รัฐบาลโดยกรมการบินพลเรือนของพม่าก็เพิ่งเปิดรับสายการบินต่างชาติอีก 4 ชาติ บินตรงจากประเทศเหล่านั้นมาร่างกุ้งคือ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ฮองกง และได้หวัน

ไกด์หนุ่ม Kyaw Soe Win มารอรับพวกเราที่สนามบิน คณะเราไปถึงเกือบทุ่ม ฟ้ามืดลงแล้ว สิ่งที่สังเกตเห็นคือเครื่องแต่งกายระหว่างไกด์หนุ่มกับผู้ที่รอรับเพื่อนพี่น้องในสนามบินเหมือนกัน นั่นคือเสื้อเชิ้ตและไสร่ง ต่างกันตรงที่ไกด์หนุ่มของเราแต่งเพื่อแสดงให้เห็นความเป็นพม่าเพื่อการท่องเที่ยวชัดเจน เพราะมีเสื้อคลุมอีกตัวหนึ่งแสดงความสุภาพและเป็น



ทางการ ช่วงเวลาที่เขานำเที่ยวให้เรา การแต่งกายของเขาไม่หลุดแบบฟอร์มไกด์พม่า คือเสื้อเชิ้ตสีขาวและใส่รองเท้าดำทุกคู่ ทั้งๆ ที่ชีวิตจริงของเขานั้นแต่งตัวตามวัย เสื้อเชิ้ตแพ้น้ำและกางเกงยีน หล่อเหมือนพระเอกหนังเกาหลี แต่เมื่อต้องมาทำหน้าที่เพื่อชาติ (เพื่อการท่องเที่ยว) เขาก็หล่อแบบพม่าๆ แต่คงเป็นทริปลิบวันที่ไกด์หนุ่มน่าจะเสียเวลาอย่างมากมาย เพราะทั้งทริปลิบมีแต่ผู้ชาย เด็กและคนแก่-ป่าสองคน รวมถึงผู้เขียน ขาดสาวไทยอันอ่อนหวานและงดงามไป

การเปลี่ยนแปลงของการเปิดประเทศ สิ่งแรกที่เรารับทราบได้ถูกถ่ายทอดทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมคือ รถติด ถนนสายหลักของ

ย่างกุ้งที่ใช้สัญจรไปมาเกือบทุกสายมีรถยนต์จำนวนมาก ไกด์เล่าว่า 2 ปีมานี้รถยนต์มือสองทะลักเข้าประเทศพม่า คนพม่าสามารถซื้อรถยนต์เป็นของตัวเองได้ เพราะราคาถูกลงกว่าเดิมถึงสิบเท่า และเกือบทั้งหมดเป็นรถมือสองของประเทศญี่ปุ่น รถตู้ขนาด 10 ที่นั่ง พาหนะของคณะก็เป็นรถตู้มือสองที่เจ้าของ-คนขับมานะพยายามซื้อมาเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ความหมายของไกด์คือ ถ้าคุณมาตั้งแต่สองปีที่ผ่านมา คุณจะไม่เจอรถติด ...เราเจอรถติดสองชั่วโมงจึงได้ชมเมืองย่างกุ้งยามราตรีบนรถก่อนออกจากเมืองย่างกุ้งตรงไปยังเมืองพะโค (หงสาวดี) ซึ่งใช้เวลาประมาณ 4 ชั่วโมงตามคำบอกเล่าของไกด์หนุ่ม



รถมือสองทะเลักเข้าพม่าราคาตั้งแต่ 2-7 แสนบาท และ 90% มาจากประเทศญี่ปุ่น

โรงแรม สิ้นค้าพื้นเมือง รูปแบบเมืองการท่องเที่ยวพม่า ความเหมือนและความต่าง จากเมืองท่องเที่ยวโลก

เรามีเวลานอนแค่ 3 ชั่วโมง เพราะเดินทางมาถึงเกือบเที่ยงคืน ไกด์บอกว่าเราจะพาเดินขึ้นไปชมพระอาทิตย์ขึ้นที่เจจียะ หรือพระธาตุดินทร์ แขวงที่คนไทยรู้จักกันดี เนื่องจากมีสถานที่ท่องเที่ยวดังจึงทำให้โรงแรมผุดขึ้นหลายสิบโรงแรมรอบ ๆ เมือง โรงแรม Bago Star สนนราคานักท่องเที่ยวตั้งแต่ 50-70 ดอลลาร์ นับว่าแพงมากทีเดียวเมื่อเทียบกับคุณภาพและสไตล์ที่เห็นรอบ ๆ โรงแรม ยังคงเห็นชาวบ้านประกอบอาชีพทางการเกษตร ทำนาและโดยเฉพาะยางพาราสวนยางเริ่มเต็มสองข้างทาง

รูปแบบเมืองท่องเที่ยวของพม่าไม่แตกต่างจากที่อื่น ๆ ที่มีอยู่ในโลกมากนัก โรงแรม ร้านค้าเต็มสองข้างทาง มีทั้งสินค้าพื้นเมืองที่เป็น

สินค้าหัตถกรรม ยาสมุนไพร สิ่งพิเศษของพม่าคือขายของป่า ประเภท ดีหมี อังตั้นหมี เขี้ยวเสือ หางช้าง หัตถกรรมจากงาช้าง วางขายแบบไม่ผิดกฎหมาย สินค้าหัตถกรรมที่โดดเด่นที่สุดคือ สินค้าที่ทำจากไม้ ผู้เขียนสงสัยว่าเพราะพม่าสู้รบกันมากเกินไปหรือเปล่า แถบใจเจจียะซึ่งเป็นทางขึ้นไปสักการะเจจียะหรือพระธาตุดินทร์ แขวงกลับเต็มไปด้วยปืน มีดที่ทำมาจากไม้ไผ่ นับว่าเป็นสินค้าที่ได้รับความนิยมกับนักท่องเที่ยวต่างชาติมาก ตบท้ายมีแหล่งสินค้าที่เรียกว่าตลาดเพื่อการท่องเที่ยว รวมไปถึงแหล่งรวมของร้านอาหาร ภัตตาคาร ครัวครัน อาหารพื้นเมืองถูกนำเสนอให้นักท่องเที่ยว จึงได้รับประทานอาหารพื้นเมืองซ้ำ ๆ ในทุกเมืองที่ไปเยือน

สินค้าพื้นเมืองที่โปรโมทเป็นสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว แตกต่างไปตามบริบทของพื้นที่ หากขึ้นไปที่รัฐฉาน แถบทะเลสาบอินเลย์ที่โด่งดังไปทั่วโลก สินค้าที่นำเสนอจะสัมพันธ์กับวิถีชีวิตของชาวบ้าน เช่น ผ้าทอใยบัว กระดาษทำจากต้นปอ เครื่องเงิน เป็นต้น ไปอินเลย์หากไม่ได้ดูการพายเรือด้วยเท้า บ้านกลางน้ำ และการปลูกผักกลางน้ำในทะเลสาบอินเลย์ ถือว่าไปไม่ถึงอินเลย์ ดังนั้นเมื่อไปถึงทะเลสาบอินเลย์แล้ว จึงไม่แปลกที่จะเห็นการจัดฉากการพายเรือด้วยเท้าให้เห็น ซึ่งเป็นที่รู้จักกันของไกด์ว่าจะมุ่งไปจุดไหนที่ชาวบ้านมารอเพื่อสาธิตการพายเรือด้วยเท้า และหาปลาด้วยเครื่องมือแบบพื้นถิ่น เมื่อเรือของนักท่องเที่ยวเข้าไปจอด ชาวบ้านจะพายเรือตรงรี่เข้ามา สาธิตทำพายเรือทำจับปลา ทำปลดปลา เหมือนรีเฟลย์เทพการสาธิตไปมา เพียงแต่มันปฏิบัติการด้วยมนุษย์



เท่านั้นเอง จากนั้นเมื่อครบชุดการสาธิตแล้ว
จึงเป็นหน้าที่ของเราที่ต้องจ่ายเงินให้พวกเขา
อย่างต่ำ 1,000 จี๊ด แต่ผู้เขียนรู้สึกสะเทือนใจมาก

กว่า นี่คือนสิ่งที่มากับการเปิดประเทศพม่าและ
การท่องเที่ยว อาชีพใหม่การสาธิตการจับปลา
พายเรือด้วยเท้า ซึ่งดูยังไงมันก็ไม่เหมือนกับชุด
การแสดงเอาปลาโลมาเล่นลูกบอล ประหวัคไป
นึกถึงการท่องเที่ยวไทยที่นำเอากระเหรี่ยงคอ
ยาวไปนั่งสาธิตทอผ้าให้ชาวต่างชาติดู แต่
แน่นอนว่าที่นี่มีวิถีการจับปลา ประมงปลาน้ำ
จืดเป็นวิถีชีวิตของคนอินเลย์ ปลาที่นี้ส่งออกไป
ทั่วรัฐฉาน เราจึงขอให้ไกด์-โกโซวินพาไปดูวิถี
จริงๆ กันหน่อยว่า ไม่ได้หลอกกันว่า นี่คือนวิถี
พื้นเมือง ..เขาบอกคนเรือขับเรือเล็กเข้าไปใน
ทะเลสาบอินเลย์ จึงเห็นกลุ่มชาวประมงจับปลา
กันเป็นกลุ่มๆ เมื่อเรือของเราเข้าไปใกล้ เรือกลุ่ม
นั้นก็ตะโกนออกมาว่า ปลาหนีหมดแล้ว เพราะ
เสียงเรือไปรบกวนปลา จึงเป็นประเด็นว่า การ
ท่องเที่ยวควรอยู่กับวิถีประมงอย่างสันติสุข อยู่
ได้อย่างไรอาชีพสาธิตวิถีประมงพื้นเมือง
เพื่อนักท่องเที่ยวจึงถูกจัดวางให้เป็นที่เป็นทาง
อย่างนี้กระมัง



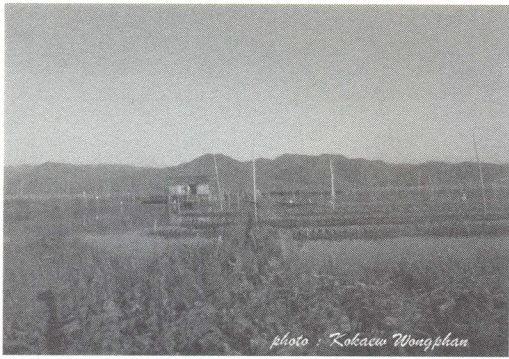
photo : Kokaew Wongphan

ชุดสถิติการจับปลาแบบวิถีพื้นเมืองของคนทะเลสาบอินเลย์

การร้องเที่ยวที่แตกต่างของพม่า

ส่วนดีของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของพม่า คือ การให้สิทธิคนในหมู่บ้านมีส่วนร่วมในการจัดการบริการที่เกิดจากการท่องเที่ยว เห็นได้ชัดในการจัดการให้บริการแบกเสลี่ยงแก่นักท่องเที่ยวที่เจจโย หรือพระธาตุอินทร์แขวน การเดินขึ้นเขาที่วกลงไปสักการะพระธาตุอินทร์แขวนเป็นระยะทาง 3 กิโลเมตรไม่่ง่ายที่จะไปถึงที่หมายสำหรับนักท่องเที่ยว ดังนั้นรัฐบาลท้องถิ่นพม่าจึงมอบให้เป็นภาระการจัดการของหมู่บ้านที่อยู่บริเวณรอบ ๆ พระธาตุอินทร์แขวน การบริการแบกเสลี่ยงจึง





แปลงผักลอยน้ำที่ทะเลสาบอินเลย์ ผักที่นี้ส่งออกไปทั่วประเทศ 70% ของการส่งออกผักมาจากหมู่บ้านกลางน้ำอินเลย์

เป็นการร่วมกันจัดการระหว่างหัวหน้าหมู่บ้านกับลูกบ้าน มีการวางระบบ กฎเกณฑ์ มาตรฐานของผู้มาบริการ ซึ่งก็คือชาวบ้านในหมู่บ้านหลายหมู่บ้านที่อยู่รอบพระธาตุอินทร์แขวน ปัจจุบันมีสมาชิกจำนวนถึง 1,500 คนที่ทำงานในกลุ่มแบกเสลี่ยง

แม้ว่าพระธาตุอินทร์แขวนจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวชื่อดัง แต่เป็นสถานที่สักการบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ที่คนพม่าไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใดเมื่อมีโอกาสต้องเดินทางมาสักการะพระธาตุนั้นที่คณะเราขึ้นไปสักการะเห็นได้ว่ามีชาวบ้านชาวพม่าขึ้นไปสักการะพระธาตุจำนวนมาก บางคนแบกเสลี่ยงหอบหมอนและเสปียงขึ้นไปด้วย เพราะคนพม่าถือว่า การได้สักการะพระธาตุนั้นเป็นโอกาสสำคัญ เมื่อมาถึงแล้วจึงมักค้างคืนเป็นเวลาหลายคืน โดยรัฐบาลจัดสถานที่พัก และโรงแรมราคาถูกไว้บริการคนพม่าภายในบริเวณพระธาตุนั้นเอง และบริการเฉพาะคนท้องถิ่นไม่รับนักท่องเที่ยว อุตุสหกรรมการ



วิถีชีวิตจริงที่ตลาดซื้อขายปลาของชาวประมงพื้นบ้าน พวกเขาใจดีกับนักท่องเที่ยวมากคงเป็นกลุ่มเดียวที่ชุกชนเข้ามาเจอพวกเขา แต่พวกเขาก็ยังต้อนรับขับสู้ เด็ก ๆ จับปลาช่อน ปลาชนิดอื่น ๆ ให้พวกนักท่องเที่ยวได้ถ่ายภาพ

ท่องเที่ยวพม่าไม่ได้เบียดขับคนท้องถิ่นออกไปจากวิถีชีวิตอันสำคัญของพวกเขาแต่อย่างใด

พม่าเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวได้อย่างลึกซึ้งพม่ามีสถานที่ท่องเที่ยวทางพุทธศาสนาและศาสนาสถานจำนวนมาก เป็นที่ขึ้นชื่อและประหนึ่งเป็นสินค้าดึงดูดผู้คนให้เข้ามาเยือนพม่า ลูกค้าส่วนใหญ่ของพม่า คือ คนไทย ผู้เขียนเจอคนไทยทุก ๆ ที่เช่นกัน จึงไม่แปลกที่ป้ายบอกทางไปห้องสุขาจะมีภาษาไทยติดอยู่รวมไปถึงป้ายภาษาไทยเขียนชัดเจนว่า “ทำบุญค่าน้ำค่าไฟ” ติดอยู่ภายในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวและในวัดเกือบทุกแห่ง คนพม่าในประเทศพม่าเมื่อพบเจอคนไทย จะยิ้มแย้มแจ่มใสทักทายอย่างสนิทใจ ทำท่าดีใจมากที่ได้เจอคนไทย ช่างผิดกับคนไทยที่โครงสร้างสังคมผลิตซ้ำความเกลียดชังคนพม่าผ่านการศึกษาเสียเหลือเกิน

การจัดการการท่องเที่ยวของพม่า

การจัดการการท่องเที่ยวอยู่ภายใต้การ

ดูแลของกระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งนักท่องเที่ยวต่างชาติจะต้องจ่ายค่าบริการเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวที่สำนักงานกระทรวงวัฒนธรรม ราคาแตกต่างกันไป ตั้งแต่ 5 ดอลลาร์ไปจนถึง 10 ดอลลาร์ หมดอายุภายในวันที่ซื้อบัตรเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวทุกแห่งจะมีสำนักงานของกระทรวงวัฒนธรรมประจำอยู่ที่นั่นด้วย นอกจากบัตรค่าเข้าชมแล้ว นักท่องเที่ยวต่างชาติต้องซื้อบัตรเพื่อถ่ายภาพด้วย ราคาแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ ตั้งแต่ 300-500 จี๊ด

การมาเยือนพม่าในยามเปิดประเทศ ผ่านเส้นทางที่เป็นสัญลักษณ์ของการเปิดประเทศ คือ การท่องเที่ยวในพะโค มัณฑะเลย์ พุกาม รัฐฉานตอนใต้คือกะลอ และอินเลย์ และไม่พลาดเมืองหลวงย่างกุ้ง จึงได้กลิ่นอายที่แตกต่างออกไปบ้างจากการบอกเล่าของแรงงานข้ามชาติที่ไปทำงานในประเทศไทย ผู้เขียนเห็นการชิงไหวชิงพริบของพ่อค้าแม่ขายทั้งหญิงชายหรือแม้แต่เด็กชายเด็กหญิงตัวน้อยในสถานที่ท่องเที่ยว เห็นการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว เห็นสวนยางพาราเต็มสองข้างทางเฉลี่ยอายุของยางพาราประมาณ 3-5 ปีหลายแห่งในแถบเมืองพะโค เห็นอนาคตการเติบโตของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สิ่งเหล่านี้เป็นผลพวงจากการเปิดประเทศอย่างไรก็ตาม ระบบสาธารณูปโภคที่ล้าหลัง ถนนคอนกรีตขนาดใหญ่มีไม่กี่สาย ถนนสายหลักระหว่างเมืองใหญ่จากมัณฑะเลย์ไปพุกาม กินฝุ่นตลอดเส้นทาง ไฟฟ้ายังไม่ทั่วถึง สองข้างทางมิดสนิท มีไฟฟ้า น้ำประปามีเฉพาะในเมืองใหญ่ และเมืองท่องเที่ยว พม่ายังมีความเข้มงวดของมาตรการตรวจคนเข้าในแต่ละเมือง ซึ่ง



โรงแรมที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวที่ขึ้นมาสักการะพระธาตุอินทร์แขวน (ใจจियो) อยู่ในบริเวณเดียวกับพระธาตุ



ป้ายทำบุญค่าไฟฟ้าเขียนไทยชัดเจนในบริเวณหนึ่งในพระธาตุอินทร์แขวน (ใจจियो)

มีด่านตรวจก่อนเข้าเมืองทุกครั้ง รวมทั้งต้องจ่ายค่าธรรมเนียมในการผ่านเส้นทางด้วย จากคำบอกเล่าบอกว่า ค่าธรรมเนียมเหล่านี้เพื่อนำไปบำรุงรักษาเส้นทางหากมีการชำรุด แต่ในทางปฏิบัติเป็นเช่นนั้นหรือไม่ก็ไม่ได้ยืนยัน

พม่ายามนี้ ยังเข้าอยู่....เป็นเข้าที่สดใส สำหรับผู้มาเยือน โดยเฉพาะนักลงทุน *ป๋อริส*